।। ॐ श्री परमात्मने नमः।।

।। अथ सप्तदशोऽध्यायः ।।

सत्रहौं अध्याय

अध्याय सोह्रको अन्त्यमा योगेश्वर श्रीकृष्णले स्पष्ट भन्नुभयो कि काम, क्रोध र लोभलाई त्यागेपछि नै कर्म आरम्भ हुन्छ, जसलाई मैले बारम्बार भनेको छु। नियतकर्मलाई नगरी न सुख, न सिद्ध, न परमगति नै मिल्छ। यसैले अब तिम्रो लागि कर्त्तव्य र अकर्त्तव्यको अवस्थामा के गरूँ, के न गरूँ?– यसको सम्बन्धमा शास्त्र नै प्रमाण हो। कुनै अरू शास्त्र होइन, बरू "**इति गुह्यतमं शास्त्रमिदम्।**" (१५/२०) गीता स्वयं शास्त्र हो। अन्य शास्त्र पनि छन् तर यहाँ यही गीता शास्त्रमा दृष्टि राखौं, अर्को शास्त्र न खोजौं। अर्को ठाउँमा खोज्ने हो भने यो क्रमबद्धता मिल्ने छैन। अतः अलमलिने छौं।

यसमाथि अर्जुनले प्रश्न गरे कि, भगवन्! जो मानिस शास्त्रविधिलाई त्यागेर पूर्ण श्रद्धाबाट युक्त भएर, '**यजन्ते**'– यज्ञ गर्दछन्, तिनको गति कस्तो छ? सात्विक छ, राजसी अथवा तामसी छ? किनकि अगाडि अध्यायमा अर्जुनले सुनेका थिए कि सात्विकी, राजसी अथवा तामसी भएपनि जबसम्म गुण विद्यमान छन्, कुनै न कुनै योनिकै कारण हुन्छन्। यसैले प्रस्तुत अध्यायको आरम्भमा नै उनले प्रश्न राखे–

अर्जुन उवाच

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः।
तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः।।१।।

हे कृष्ण! जो मानिस शास्त्रविधिलाई छोडेर श्रद्धासहित यज्ञ गर्दछन्, तिनको गति कुन हो? सात्विकी हो, राजसी हो अथवा तामसी? यजनमा देवता, यक्ष, भूत इत्यादि सबै आउँछन्।

श्रीभगवानुवाच

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु।।२।।

अध्याय दुइमा योगेश्वरले बताउनु भएको थियो कि अर्जुन! यस योगमा निर्धारित क्रिया एउटै छ। अविवेकीहरूको बुद्धि अनन्त शाखाहरू भएका हुन्छन् यसैले उनीहरू अनन्त क्रियाहरूको विस्तार गरिलिन्छन्। देखावटी शोभायुक्त वाणीमा त्यसलाई व्यक्त पनि गर्दछन्। तिनको वाणीको छाप जसको चित्तमा पर्दछ, अर्जुन! उनको बुद्धि पनि नष्ट हुन्छ र केही पनि प्राप्त हुँदैन। ठीक यसैको पुनरावृत्ति यहाँ पनि छ कि जो '**शास्त्रविधिमुत्सृज्य**'- शास्त्रविधिलाई त्यागेर भज्दछन्, तिनको श्रद्धा पनि तीन प्रकारका हुन्छन्।

सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः।।३।।

हे भारत! सबै मानिसहरूको श्रद्धा उनीहरूको चित्तको वृत्तिहरूको अनुरूप हुन्छन्। यो पुरुष श्रद्धामय छ, यसैले जो पुरुष जस्तो श्रद्धावाला छ, त्यो स्वयं पनि त्यही हो। प्रायः मानिसहरू सोध्छन्- म को हुँ? कोही भन्दछन्- म त आत्मा हुँ। तर होइन, यहाँ योगेश्वर श्रीकृष्ण भन्नुहुन्छ- जस्तो श्रद्धा, जस्तो वृत्ति, त्यस्तै पुरुष।

गीता योग-दर्शन हो। महर्षि पतंजलि पनि योगी हुनुहुन्थ्यो। वहाँको 'योगदर्शन' हो। योग के हो? वहाँले बताउनुभयो, "**योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः।**" **(१/२)** चित्तका वृत्तिहरू सर्वथा रोकिनु योग हो। कसैले परिश्रम गरेर रोक्यो भने लाभ के छ? "**तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्।**" **(१/३)** त्यस समय यो द्रष्टा जीवात्मा आफ्नो शाश्वत स्वरूपमा स्थित हुन्छ। के स्थित हुनुभन्दा पूर्व यो मलिन थियो? पतंजलि भन्नुहुन्छ- '**वृत्तिसारूप्यमितरत्र।**' **(१/४)** अरू समयमा जस्तो वृत्तिको रूप छ, त्यस्तो नै त्यो द्रष्टा हो। यहाँ योगेश्वर श्रीकृष्ण भन्नुहुन्छ- यो पुरुष श्रद्धामय हो, श्रद्धाले परिपूर्ण। कहीं न कहीं श्रद्धा

अवश्य हुन्छ र जस्तो श्रद्धावाला छ, त्यो स्वयं पनि त्यही हो। जस्तो वृत्ति, त्यस्तै पुरुष। अब तीनवटै श्रद्धाहरूको विभाजन गर्नुहुन्छ–

यजन्ते सात्त्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः।
प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः।।४।।

तीमध्ये सात्विक पुरुष देवताहरूलाई पुज्दछन्, राजसी पुरुष यक्ष र राक्षसहरूलाई पुज्दछन् तथा अरू तामसी पुरुष प्रेत र भूतहरूलाई पुज्दछन्। तिनीहरू पुजनमा अथक परिश्रम पनि गर्दछन्।

अशास्त्रविहितं घोरं तप्यन्ते ये तपो जनाः।
दम्भाहङ्कारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः।।५।।

ती मानिस शास्त्र–विधिले रहित घोर कल्पित (कल्पित क्रियाहरू रचेर) तप गर्दछन्। दम्भ र अहंकारले युक्त, कामना र आसक्तिको बलले बाँधिएका–

कर्शयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः।
मां चैवान्तःशरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरनिश्चयान्।।६।।

उनीहरू शरीररूपमा स्थित भूत समुदायलाई र अन्तःकरणमा स्थित म अन्तर्यामीलाई पनि कृश गर्ने हुन् अर्थात् दुर्बल गर्ने हुन्। आत्मा प्रकृतिको चिराहरूमा परेर विकारहरूबाट दुर्बल र यज्ञ–साधनाबाट सबल हुन्छ। ती अज्ञानीहरू (अचेतहरूलाई) निश्चत नै तिमी असुर जान अर्थात् ती सबका सब असुर हुन्। प्रश्न पूरा भयो।

शास्त्र–विधिलाई त्यागेर भजने सात्विक पुरुष देवताहरूलाई, राजसी पुरुष यक्ष–राक्षसहरूलाई र तामसी पुरुष भूत–प्रेतहरूलाई पुज्दछन्। पूजा मात्र नै गर्दैनन् घोर तप पनि गर्दछन्; तर अर्जुन! शरीररूपले भूतहरूलाई र अन्तर्यामी रूपमा स्थित म परमात्मालाई दुर्बल पार्ने हुन्। मबाट दूरी उत्पन्न गर्दछन् न कि भज्दछन्। उनलाई तिमी असुर जान अर्थात् देवताहरूलाई पूजने पनि असुर नै हुन्। यसभन्दा बढी कोही के भन्ने छ? अतः जसको यी सबै अंशमात्र हुन्, त्यो मूल एक परमात्माको भजन गरौं। यसमाथि योगेश्वर श्रीकृष्णले पटक–पटक जोड (बल) दिनुभयो।

आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः।
यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिमं शृणु।।७।।

अर्जुन! जसरी श्रद्धा तीन प्रकारका हुन्छन्, त्यसरी नै सबैको आ-आफ्नो प्रकृति अनुसार भोजन पनि तीन प्रकारका प्रिय हुन्छन् र त्यसरी नै यज्ञ, तप र दान पनि तीन प्रकारका हुन्छन्। उनीहरूको भेद तिमी मबाट सुन। पहिलो प्रस्तुत छ आहार-

आयुःसत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः।
रस्याः स्निग्धाः स्थिरा हृद्या आहाराः सात्त्विकप्रियाः।।८।।

आयु, बुद्धि, बल, आरोग्य, सुख र प्रीतिलाई बढाउने, रसयुक्त चिल्लो र स्थिर रहनेवाला तथा स्वभावबाट नै हृदयलाई प्रिय लाग्ने भोज्य-पदार्थ सात्विक पुरुषलाई प्रिय हुन्छन्।

योगेश्वर श्रीकृष्णको अनुसार स्वभावबाट हृदयलाई प्रिय लाग्ने, बल, आरोग्य, बुद्धि र आयु बढाउने भोज्य पदार्थ नै सात्विक हो। जो भोज्य पदार्थ सात्विक हो, त्यही सात्विक मानिसलाई प्रिय हुन्छ। यसबाट स्पष्ट हुन्छ कि कुनै पनि भोज्य पदार्थ सात्विक, राजसी अथवा तामसी हुँदैन। त्यसको प्रयोग सात्विक, राजसी अथवा तामसी हुने गर्दछ। न दूध सात्विक हो न प्याज राजसी र न लसुन तामसी हो।

जहाँसम्म बल, बुद्धि, आरोग्य र हृदयलाई प्रिय लाग्ने प्रश्न छ भने विश्वभरिमा मानिसहरूलाई आ-आफ्नो प्रकृति, वातावरण र परिस्थितिको अनुकूल विभिन्न खाद्य सामग्रीहरू प्रिय हुन्छन्। जस्तै- बंगाली तथा मद्रासीहरूलाई चामल प्रिय हुन्छ र पंजाबीहरूलाई रोटी। एकातिर अरबवासीहरूलाई दुम्बा, चीनियाँहरूलाई भ्यागुतो त अर्कोतिर ध्रुव जस्तै चिसो प्रदेशहरूमा मासु बिना गुजारा नै हुँदैन। रूस र मंगोलियाका आदिवासीहरू खाद्यमा घोडा प्रयोग गर्दछन्। यूरोपवासी गाई तथा सुँगुर दुबै खान्छन्, तर पनि विद्या, बुद्धिविकास तथा उन्नतिमा अमेरिका र यूरोपवासी प्रथम श्रेणीमा गनिएका छन्।

गीताको अनुसार रसयुक्त चिल्लो र स्थिर रहने भोज्य पदार्थ सात्विक हो। लामो आयु, अनुकूल, बल-बुद्धि बढाउने आरोग्यवर्द्धक पदार्थ सात्विक हो। स्वभावले हृदयलाई प्रिय लाग्ने भोज्य पदार्थ सात्विक हो। अतः कहीं कुनै खाद्य पदार्थलाई घटाउनु-बढाउनु छैन। परिस्थिति, परिवेश तथा देशकालको अनुसार जो भोज्य वस्तु स्वभावले प्रिय लाग्छ र जीवनी शक्ति प्रदान गर्दछ, त्यही सात्विक हो। वस्तु सात्विक, राजसी अथवा तामसी हुँदैन, त्यसको प्रयोग सात्विक, राजसी अथवा तामसी हुन्छ।

यसै अनुकूलनको लागि जो व्यक्ति घर-परिवार त्यागेर ईश्वराराधनमा मात्र लिप्त छन्, संन्यास आश्रममा छन्, उनको लागि मासु-मदिरा त्याज्य छन्; किनकि अनुभवबाट देखिएको छ कि यी पदार्थ आध्यात्मिक मार्गमा विपरीत मनोभाव उत्पन्न गर्दछन्। अतः यसले साधन-पथबाट भ्रष्ट हुने बढी सम्भावना छ। जो एकान्त-देशको सेवन गर्ने विरक्त छन्, उनीहरूको लागि योगेश्वर श्रीकृष्णले अध्याय छःमा आहारको लागि एउटा नियम दिनुभयो कि **'युक्ताहार विहारस्य'**- यसैलाई ध्यानमा राखेर आचरण गर्नु पर्दछ। जो भजनमा सहायक छ त्यही आहार ग्रहण गर्नु पर्दछ।

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः।
आहारा राजसस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदाः।।९।।

पिरो, अमिलो, बढ़ी नुनीलो, अत्यन्त तातो, तीखो, रूखो, दाहकारक र दुःख-चिन्ता तथा रोगहरू उत्पन्न गर्ने आहार राजस पुरुषलाई प्रिय हुन्छन्।

यातयामं गतरसं पूति पर्युषितं च यत्।
उच्छिष्टमपि चामेध्यं भोजनं तामसप्रियम्।।१०।।

जो भोजन धेरै समय पहिले तयार भएको छ, **'गतरसं'**- रसरहित, दुर्गन्धयुक्त, बासी, उच्छिष्ट (जूठो) र अपवित्र पनि छ, त्यो तामस पुरुषलाई प्रिय हुन्छ। प्रश्न पूरा भयो। अब प्रस्तुत छ 'यज्ञ'-

अफलाकाङ्क्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते।
यष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः।।११।।

जो यज्ञ '**विधिदृष्ट**'– शास्त्रविधिले निर्धारित गरिएको छ। (जस्तो पहिल्लो अध्याय तीनमा यज्ञको नाम लिइयो, अध्याय चारमा यज्ञको स्वरूप बताउनुभयो कि धेरै योगी प्राणलाई अपानमा, अपानलाई प्राणमा हवन गर्दछन्। प्राण–अपानको गति निरोध गरेर, प्राणहरूको गति स्थिर गरिलिन्छन्, संयमाग्निमा हवन गर्दछन्। यसप्रकार यज्ञको चौध सोपान बताउनुभयो, जो सबै ब्रह्मसम्मको दूरी तय गराउने एउटै क्रियाको उच्च–नीच अवस्थाहरू हुन्। संक्षेपमा यज्ञ चिन्तनको प्रक्रियाको चित्रण हो, जसको फल सनातन ब्रह्ममा प्रवेश हो। जसको विधान यस शास्त्रमा गरिएको छ) त्यसै शास्त्र–विधानमा पुन जोड (बल) दिनुहुन्छ कि, अर्जुन! शास्त्रविधिले तोकेको, जसलाई गर्नु नै कर्त्तव्य हो तथा जो मनको निरोध गर्नेवाला हो, जो फलको इच्छा नराख्ने पुरुषहरूद्वारा गरिन्छ, त्यो यज्ञ सात्विक हो।

अभिसन्धाय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यत्।
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम्।।१२।।

हे अर्जुन! जो यज्ञ मात्र दम्भाचरणको लागि नै हो वा फललाई उद्देश्य बनाएर गरिन्छ, त्यसलाई राजस यज्ञ जान। यो कर्त्ता यज्ञको विधि जान्दछ; तर दम्भाचरण वा फललाई उद्देश्य बनाएर गर्दछ कि फलानो वस्तु मिल्नेछ तथा मानिसहरू देखुन् कि यज्ञ गर्दछ, प्रशंसा गर्नेछ– यस्तो यज्ञकर्त्ता वस्तुतः राजसी हो। अब तामस यज्ञको स्वरूप बताउनु हुन्छ–

विधिहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम्।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते।।१३।।

जो यज्ञ शास्त्रविधिले रहित छ, जो अन्न (परमात्मा)को सृष्टि गर्नमा असमर्थ छ, मनलाई अन्तरालमा निरुद्ध गर्ने क्षमताबाट रहित छ, दक्षिणा अर्थात् सर्वस्वको समर्पणबाट रहित छ तथा जो श्रद्धारहित छ, यस्तो यज्ञ तामस यज्ञ भनिन्छ। यस्तो पुरुष वास्तवमा यज्ञलाई जान्दैन। अब प्रस्तुत छ तप–

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम्।
ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते।।१४।।

परमदेव परमात्मा, द्वैतमा जय प्राप्त गर्ने द्विज, सद्गुरु र ज्ञानीहरूको पूजन, पवित्रता, सरलता, ब्रह्मचर्य तथा अहिंसा शरीर-सम्बन्धी तप भनिन्छ। शरीर सधैं वासनाहरूतिर अग्रसर हुन्छ, यसलाई अन्तःकरणको उपर्युक्त वृत्तिहरूको अनुरूप राख्न सक्नु शारीरिक तप हो।

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत्।
स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते।।१५।।

उद्वेग उत्पन्न नगर्ने, प्रिय, हितकारक र सत्य-भाषण तथा परमात्मामा प्रवेश दिलाउने शास्त्रहरूको चिन्तनको अभ्यास, नाम-जप यसलाई वाणी-सम्बन्धी तप भनिन्छ। वाणी विषयोन्मुख विचारहरूलाई पनि व्यक्त गर्दै रहन्छ। यसलाई त्यसबाट परम सत्य परमात्माको दिशामा लगाउनु वाणी-सम्बन्धी तप हो। अब मन-सम्बन्धी तप हेरौं-

मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते।।१६।।

मनको प्रसन्नता, सौम्यभाव, मौन अर्थात् इष्टको अतिरिक्त अरू विषयहरूको स्मरण पनि नहोस्, मनको निरोध, अन्तःकरणको सर्वथा पवित्रता यो मन-सम्बन्धी तप भनिन्छ। उपर्युक्त तीनवटै (शरीर, वाणी र मन) तप मिलाएर एउटा सात्विक तप हो।

श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते।।१७।।

फलको इच्छा नगर्दै अर्थात् निष्काम कर्मले युक्त पुरुषहरूद्वारा परम श्रद्धाले गरेको उपर्युक्त तीनवटै तपहरूलाई मिलाएर एउटा सात्विक तप भन्दछन्। अब प्रस्तुत छ राजसी तप-

सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्भेन चैव यत्।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम्।।१८।।

जो तप सत्कार, मान र पूजाको लागि अथवा मात्र पाखण्डले गरिन्छ, त्यो अनिश्चित एवं चंचल फलवाला तप राजस कहलाउँछ।

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम्।।१९।।

जो तप मूर्खतापूर्वक हठले मन, वाणी र शरीरको पीडासहित अथवा अर्काको अनिष्ट गर्नको लागि प्रतिरोधको भावनाले गरिन्छ त्यो तप तामस कहिन्छ।

यसप्रकार सात्विक तपमा शरीर, मन र वाणीलाई मात्र इष्टको अनुरूप ढाल्नु छ। राजस तपमा तपको क्रिया त्यही हो; तर दम्भ, मान–सम्मानको इच्छाले तप्दछन्। प्रायः महात्माहरू घर–बार छोडेर पनि यस विकारको शिकार हुन्छन् र तेस्रो तामसी तप अविधिपूर्वक हुन्छ, अर्कालाई पीडा पुऱ्याउने दृष्टिकोणबाट हुन्छ। अब प्रस्तुत छ दान–

दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुपकारिणे।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम्।।२०।।

'दान दिनु नै कर्त्तव्य हो'– यस भावले जो दान देश (स्थान), काल (समयानुकूल) र सत्य–पात्र प्राप्त भएमा बदलामा उपकारको भावनाले रहित भएर दिइन्छ, त्यो दान सात्विक भनिन्छ।

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः।
दीयते च परिक्लिष्टं तद्दानं राजसं स्मृतम्।।२१।।

जो दान क्लेशपूर्वक (जो दान दिन मिल्दैन तर दिनु परिरहेको छ) तथा प्रत्युपकारको भावनाले, 'यो गरेमा त्यो मिल्नेछ' अथवा फललाई उद्देश्य बनाएर दिइन्छ त्यो दान राजस भनिन्छ।

अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते।
असत्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम्।।२२।।

जो दान सत्कार नगरीकरन अथवा तिरस्कारपूर्वक झर्को मानेर अयोग्य देश–कालमा अनधिकारीहरूलाई दिइन्छ, त्यो दान तामस भनिन्छ। 'पूज्य महाराजज्यू' भन्नुहुन्थ्यो– 'हो, कुपात्रालाई दान दिएमा दाता नष्ट हुन जान्छ।' ठीक यसै प्रकार श्रीकृष्णको कथन छ– दान दिनु नै कर्त्तव्य हो। देश, काल र पात्र प्राप्त भएमा त्यसको सट्टामा उपकार नचाहने भावनाले उदारतासाथ दिने दान सात्विक हो। कठिनतासाथ निस्किने, सट्टामा फलको भावनाले दिने दान राजस हो र सत्कार बिना झर्को मानेर प्रतिकूल देश–कालमा कुपात्रलाई दिने दान तामस हो, तर हो दान नै; तर जो देह–गेह र सबैको ममत्वलाई त्यागेर एकमात्र इष्टमा नै निर्भर छ भने उसको लागि दानको विधान योभन्दा अझै उन्नत छ र त्यो हो सर्वस्वको समर्पण, सम्पूर्ण वासनाहरूबाट हटेर मनको समर्पण, जस्तो कि श्रीकृष्णले भन्नुभएको छ, '**मय्येव मन आधत्स्व।**' अतः दान नितान्त आवश्यक छ। अब प्रस्तुत छ ॐ, तत् र सत्‌को स्वरूप–

ॐ तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा।।२३।।

अर्जुन! ॐ, तत् र सत्– यस्तो तीन प्रकारको नाम '**ब्रह्मणः निर्देशः स्मृतः**'– ब्रह्मको निर्देश गर्दछ, स्मृति दिलाउँछ, संकेत गर्दछ र ब्रह्मको परिचायक हो। त्यसैद्वारा '**पुरा**'– पूर्वमा (आरम्भमा) ब्राह्मण, वेद र यज्ञादि रचिएका छन्। अर्थात् ब्रह्मण, यज्ञ र वेद ओम्‌बाट उत्पन्न हुन्छन्। यी योगजन्य हुन्। ओम्‌को सतत् चिन्तनले नै यिनीहरूको उत्पत्ति भएको छ, अर्को कुनै तरीका नै छैन।

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः।
प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम्।।२४।।

यसैले ब्रह्मको कथन गर्ने पुरुषहरूको शास्त्र–विधिद्वारा नियत गरेको यज्ञ, दान र तप क्रियाहरू निरन्तर 'ओम्' यस नामलाई उच्चारण गरेर नै

गरिन्छ, जसबाट त्यो ब्रह्मको स्मरण होस्। अब तत् शब्दको प्रयोग बताउनु हुन्छ–

तदित्यनभिसन्धाय फलं यज्ञतपःक्रियाः।
दानक्रियाश्च विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः।।२५।।

'तत्' अर्थात् त्यो (परमात्मा) नै सर्वत्र छन्, यस भावले फललाई न चाहेर शास्त्रद्वारा निर्दिष्ट नाना प्रकारको यज्ञ, तप र दान क्रियाहरू परम कल्याणको इच्छा गर्ने पुरुषहरूद्वारा गरिन्छ। तत् शब्द परमात्माको प्रति समर्पणसूचक हो। अर्थात् जप त 'ओम्'को गर्नुस्, यज्ञ, दान र तपका क्रियाहरू त्यसमा निर्भर भएर गर्नुस्। अब सत्को प्रयोग–स्थल बताउनु हुन्छ–

सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते।
प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते।।२६।।

सत्; योगेश्वरले बताउनु भयो कि सत् के हो? गीताको आरम्भमा नै अर्जुनले प्रश्न उठाएका थिए कि कुलधर्म नै शाश्वत हो, सत्य हो, तब श्रीकृष्णले भन्नुभयो– अर्जुन! तिमीलाई यस्तो अज्ञान कहाँबाट उत्पन्न भयो? सत् वस्तुको तीनवटै कालमा कहिले पनि अभाव हुँदैन, त्यसलाई समाप्त पनि गर्न सकिंदैन र असत् वस्तुको तीनवटै कालहरूमा अस्तित्व छैन, त्यसलाई रोक्न सकिदैन। वस्तुतः त्यो कुन वस्तु हो, जसको तीनवटै कालमा अभाव छैन र त्यो असत् वस्तु के हो, जसको अस्तित्व छैन? तब भन्नुभयो– यो आत्मा नै सत्य हो र भूतादिहरूका सम्पूर्ण शरीर नाशवान् हुन्। आत्मा सनातन हो, अव्यक्त हो, शाश्वत र अमृतस्वरूप हो। यही परमसत्य हो।

यहाँ भन्नुहुन्छ 'सत्' यस्तो परमात्माको यो नाम '**सद्भावे**'– सत्यको प्रति र साधुभावमा प्रयोग गरिन्छ र हे पार्थ! जब कर्म पूर्णरूपले, राम्रो ढंगले हुन लागेपछि सत् शब्दको प्रयोग गरिन्छ। सत्को अर्थ यो होइन कि यी वस्तुहरू हाम्रो हुन्। जब शरीर नै हाम्रो छैन भने यसको उपभोगमा आउने वस्तुहरू हाम्रो कसरी हुन्छ। यो सत् होइन। सत् को प्रयोग मात्र एउटै दिशामा गरिन्छ– सद्भावमा। आत्मा नै परम सत्य हो। यस सत्यको प्रति भाव होस्,

त्यसलाई साध्नको लागि साधुभाव होस् र त्यसको प्राप्ति गराउने कर्म प्रशस्त किसिमले हुन लागोस्, त्यहीं सत् शब्दको प्रयोग गरिन्छ। यसमा योगेश्वर श्रीकृष्ण अगाडि भन्नुहुन्छ–

यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते।
कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते।।२७।।

यज्ञ, तप र दान गरेर जो स्थिति मिल्दछ, त्यो पनि सत् नै हो– यस्तो भनिन्छ। '**तदर्थीयं**'– त्यस परमात्माको प्राप्तिको लागि गरेको कर्म नै सत् हो, यस्तो भनिन्छ। अर्थात् त्यस परमात्माको प्राप्तिवाला कर्म नै सत् हो, यज्ञ–दान–तप यस कर्मका पूरक हुन्। अन्त्यमा निर्णय दिंदै भन्नुहुन्छ कि यी सबैका लागि श्रद्धा आवश्यक छ।

अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत्।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह।।२८।।

हे पार्थ! श्रद्धा बिना गरेको हवन, दिएको दान, तपाएको तप र जे जति पनि गरिएको कर्म हो, त्यो सबै असत् हुन्– यस्तो भनिएको छ। त्यो न त यस लोकमा र न परलोकमै लाभदायक छ। अतः समर्पणको साथ श्रद्धा नितान्त आवश्यक छ।

निष्कर्ष–

अध्यायको आरम्भमा नै अर्जुनले प्रश्न गरेका थिए कि, भगवन्! जो शास्त्र–विधिलाई त्यागेर र श्रद्धाले युक्त भएर यजन (यज्ञ) गर्दछन् (मानिसहरू भूत–भवानी केहि न केहि पूजिरहेका नै हुन्छन्) भने त्यसको श्रद्धा कस्तो हो? सात्विकी हो, राजसी हो अथवा तामसी? यसमा योगेश्वर श्रीकृष्णले भन्नुभयो, अर्जुन! यो पुरुष श्रद्धाको स्वरूप (पुतला) हो, कहीं न कहीं उसको श्रद्धा हुन्छ नै। यस्तो श्रद्धा त्यस्तै पुरुष, जस्तो वृत्ति त्यस्तै पुरुष। उनको त्यो श्रद्धा सात्विकी, राजसी र तामसी तीन प्रकारका हुन्छन्। सात्विकी श्रद्धालु देवताहरूलाई, राजसी श्रद्धालु यक्ष (जो यश, शौर्य प्रदान गर्छ), राक्षसहरू (जो सुरक्षा दिन सक्छ) को पछि लाग्छन् र तामसी श्रद्धालु भूत–प्रेतहरूलाई

पूज्दछन्। शास्त्रविधिरहित यी पूजाहरूद्वारा यी तीनवटै प्रकारका श्रद्धालु शरीरमा स्थित भूतसमुदाय अर्थात् आफ्नो संकल्प र हृदय-देशमा स्थित म अन्तर्यामीलाई पनि कमजोर गर्दछन्, न कि पूजा गर्दछन्। ती सबैलाई तिमी निश्चत नै असुर जान अर्थात् भूत-प्रेत-यक्ष-राक्षस तथा देवताहरूको पूजा गर्ने असुर हुन्।

देवता-प्रसंगलाई श्रीकृष्णले यहाँ तेस्रो पटक उठाउनु भयो। पहिले अध्याय सातमा वहाँले भन्नुभएको थियो- अर्जुन! कामनाहरूले जसको ज्ञान खोसेको छ, त्यही मूढबुद्धि अरू देवताहरूको पूजा गर्दछन्। अर्को पटक अध्याय नौमा त्यही प्रश्नलाई दोहोऱ्याउँदै भन्नुभयो- जो अन्यान्य देवताहरूलाई पूजा गर्दछ, ऊ पनि मलाई नै पुज्दछ; तर उसको त्यो पुज्नु अविधिपूर्वक अर्थात् शास्त्रमा निर्धारित विधिबाट भिन्न छ, अतः त्यो नष्ट हुन्छ। यहाँ अध्याय सत्रमा तिनलाई आसुरी स्वभाववाला भनेर सम्बोधित गर्नुभयो। श्रीकृष्णको शब्दमा एउटा परमात्माको नै पूजा विधान छ।

त्यसपछि योगेश्वर श्रीकृष्णले चारवटा प्रश्न लिनु भयो- आहार, यज्ञ, तप र दान। आहार तीन प्रकारका हुन्छन्। सात्विक पुरुषलाई आरोग्य प्रदान गर्ने, स्वाभावविक प्रिय लाग्ने, स्निग्ध आहार प्रिय हुन्छ। राजसी पुरुषलाई कडा, तीक्ष्ण, उष्ण, चटपटे र मसालादार, रोगवर्द्धक आहार प्रिय हुन्छ। तामसी पुरुषलाई जूठो, बासी र अपवित्र आहार प्रिय हुन्छ।

शास्त्रविधिले निर्दिष्ट यज्ञ (जो आराधनाका अन्तःक्रियाहरू हुन्), जो मनलाई निरोध गर्दछ, फलको आकाँक्षाले रहित छ त्यो यज्ञ सात्विक हो। दम्भ-प्रदर्शन तथा फलको लागि गरिने त्यही यज्ञ राजसी हो र शास्त्रविधि रहित, मन्त्र, दान तथा बिना श्रद्धा गरेको यज्ञ तामसी हो।

परमदेव परमात्मामा प्रवेश दिलाउने सबै योग्यताहरू जसमा छन्, ती प्राज्ञ सद्गुरुको अर्चना, सेवा र अन्तःकरणबाट अहिंसा, ब्रह्मचर्य र पवित्रताको अनुरूप शरीरलाई तपाउनु शरीरको तप हो। सत्य, प्रिय र हितकर बोल्नु वाणीका तप हुन् र मनलाई कर्ममा प्रवृत्त राख्नु, इष्टबाहेक अरू विषयहरूको चिन्तनमा मनलाई मौन राख्नु मन-सम्बन्धी तपहरू हुन्। मन, वाणी र

शरीर तीनवटै मिलाएर यसतिर लगाउनु सात्विक तप हो। राजसी तपमा कामनाहरूको साथ त्यसैलाई गरिन्छ, जबकि तामसी तप शास्त्रविधिले रहित स्वेच्छाचार हो।

कर्त्तव्य मानेर, देश-काल र पात्रको विचार गरेर, श्रद्धापूर्वक दिइएको दान सात्विक हो। कुनै लाभको लोभमा कष्टपूर्वक दिइने दान राजसी हो र झस्केर, कुपात्रलाई दिइने दान तामसी हो।

ॐ, तत् र सत्को स्वरूप बताउँदै योगेश्वर श्रीकृष्णले भन्नुभयो- यी नामहरूले परमात्माको स्मृति दिलाउँछन्। शास्त्रविधिबाट निर्धारित तप, दान र यज्ञ आरम्भ गर्नमा ओम्को प्रयोग हुन्छ र पूर्तिमा नै ओम् पिण्ड छोड्छ। तत्को अर्थ हो- त्यो परमात्मा। त्यसको प्रति समर्पित भएर नै त्यो कर्म हुन्छ र जब कर्म धारावाही हुन लाग्दछ, तब सत्को प्रयोग हुन्छ। भजन नै सत् हो। सत्को प्रति भाव र साधु भावमा नै सत्को प्रयोग गरिन्छ। परमात्माको प्राप्ति गराउने कर्म, यज्ञ, दान र तपको परिणाममा पनि सत्को प्रयोग हुन्छ र परमात्मामा प्रवेश गराउने कर्म निश्चयपूर्वक सत् हो, तर यी सबैको साथ श्रद्धा आवश्यक छ। श्रद्धाले रहित भएर गरेको कर्म, दिइएको दान, तपाएको तप न यस जन्ममा लाभकारी हुन्छ न अगाडिको जन्ममा नै हुन्छ। श्रद्धा अपरिहार्य छ।

सम्पूर्ण अध्यायमा श्रद्धामा प्रकाश पारियो र अन्त्यमा ॐ, तत् र सत् माथि विशद् व्याख्या प्रस्तुत गरियो, जो गीताको श्लोकहरूमा पहिलो पटक आएको छ। अतः-

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसम्वादे 'ॐ तत्सत् श्रद्धात्रयविभागयोगो' नाम सप्तदशोऽध्यायः।।१७।।

यसप्रकार श्रीमद्भगवद्गीतारूपी उपनिषद् एवं ब्रह्मविद्या तथा योगशास्त्र विषयक श्रीकृष्ण र अर्जुनको संवादमा 'ॐ तत्सत् श्रद्धात्रय विभाग योग' नामक सत्रौं अध्याय पूर्ण हुन्छ।

इति श्रीमत्परमहंस परमानन्दस्य शिष्य स्वामीअड़गड़ानन्दकृते श्रीमद्भगवद्गीतायाः 'यथार्थगीता' भाष्ये 'ॐ तत्सत् श्रद्धात्रयविभागयोगो' नाम सप्तदशोऽध्यायः।।१७।।

यसप्रकार श्रीमत् परमहंस परमानन्दज्यूका शिष्य स्वामी अड़गड़ानन्दकृत 'श्रीमद्भगवद्गीता'को भाष्य 'यथार्थ गीता'मा 'ॐ तत्सत् श्रद्धात्रयविभागयोग' नामक सत्रहौं अध्याय पूर्ण हुन्छ।

।।हरिः ॐ तत्सत्।।